

Mint a mesében

Kopog az eső az ablakpárkányon. Délután három óra van, vagyis öt perc múlva lesz. De az már majdnem olyan, mintha három lenne. A tanárnő azon gondolkodik, lehet valami az órával. Elromolhatott, mert nem a rendes időt mutatja. A nő mereven bámul a mutatókra, melyek vége, mint egy-egy apró nyíl. Hegyes nyíl. A férjére gondol, akit két hónapja nyugdíjaztak, és unalmában azt találta ki, hogy... De mindegy is, mit, mert ő nem számol fel maga mögött semmit. Nincs kedve kiköltözni egy somogyi tanyára. Jó neki itt a fővárosban, különben is, minden itt van. Kecskéket tenyészteni? Na, nem, ebbe ő nem megy bele. Még akkor sem, ha a férje szerint úgy élnének majd, mint a mesében. Van neki hivatása. De finomabban fogalmazva azt is lehetne mondani, hogy ez az élete. A tanítás. Más nem maradt. Már mint úgy igazán-diból.

A tanárnő megint az órára néz. Most már minden kétséget kizáróan ki lehet mondani, akár hangosan is, hogy elromlott az óra. Mi van, ha az ő rezgése állította meg? Mi van, ha tényleg létezik ilyesmi? Úgy érte, hogy mióta betöltötte az ötvenet, három nap áll huszonnégy órából. Valahogy négyzetgyökös lett minden. Mintha a két mutató nem engedné egymást, gondolja a tanárnő. Mintha az egyik, a nagy, északnyugatra menne, a másik, a kicsi, keletre. Legszívesebben kiszakítanák magukat az óra össze-vissza karcolt, matt üvegburkából. A tanárnő kétszer is leejtette már, de úgy istenigazából. Mégsem lett semmi baja. Legalábbis akkor. De mi van, ha összeadódnak a sérülések, és csak később telik be a pohár? Nem lehet tudni. Egy biztos, a tanteremben legalább tíz perce három óra van.

Két kopott *Ablak-Zsiráf* hever az asztalon, illetve az egyik már a kislány kezében. A kislány szemben ül a tanárnővel. Heti két délután ülnek majd így, összesen kilencven percen át. Vagyis nyolcvan, mert az a tíz elszalad csak úgy. Az állatokat veszik épp. A kecskéket. A kislány szeme felcsillan, de csak egyetlen pillanatra. Volt egyszer egy kis-lány, egy szép bar-na kis-lány, kezdi a nő szinte szótagolva. A kislány mosolyogva bólogat, azt hiszi, ez valami kedves gyermekvers. Mintha értené. De hisz ez lehetetlen. Egy hete kezdte el magyarul tanítani. A kötelező óraszámában van benne a két óra. Azt hitte, megússza, de nem. Most majd neki kell elvinnie a balhét. A nyolcadik órában. Ha ez nincs, már rég otthon lehetne. De tulajdonképpen nem is olyan nagy baj, hogy nincs otthon.

Kislány, mutat a gyerek magára, kedzske, mutat a lapra. A tanárnőnek eszébe jut valami, jelzi, hogy azonnal jön. Akkor most rajzolni fognak, ez jutott eszébe. Az órára pillant mentében, a filces, krétás doboz ott van a szekrényben az óra alatt. Hóna alá vesz egy csomagolópapírt, a könyökével rászorít. A cipője sarokrészével becsapja a szekrényajtót. Csak úgy zeng-bong a terem. Mintha háború lenne. A kislány összezerzen, és a pad alá bújik. Ott kotorász. A tanárnő azt hiszi, hogy leesett a ceruzája.

Segítene megkeresni, de nem találnak ceruzát, csak egy átyukasztott radírt. Körző hegyével lyukaszthatták át. A nő kiteríti a papírt, és elkezdenek rajzolni.

Ez itt egy oázis, itt meg a víz, mondja a tanárnő, és apró halakkal firkálja tele a tavat. Színezd ki a halakat, itt van, tessék. Kizslány, mondja a kislány, és köpenyszerű köténye zsebéből előhúzza valamit. Jé, hát ez egy Barbie baba. Arasznyi szőke Barbie lány. Miniszoknyában, térdig érő csizmában, nyakba akasztós blúzban. És kendőben. A kislány mutatja, hogy a baba kendőjét ő csinálta. Neki is van kendője. Hófehér színű. A babáé fekete.

Na, mit rajzoljunk még, na mit is?, kérdezi a nő. Kedzske, vágja rá a gyerek. Serceg a filc, csúszik a kréta, és egykettőre egy egész kecskenyáj legel a papíron. Vagyis nem legel, mert mind a tizenkettő a hátán fekszik, lábbal az ég felé. A tanárnő ezt sem látja, mert kihasználja a gyerek elmélyült rajzolását, és egy legyet próbál kihajtani a teremből. A légy nekirepül az órának, az óra elindul. Még ilyet! De már késő. Úgysem mutat rendes időt.

Hát ezek a kecskék meg mit csinálnak?, néz nagyot a tanárnő. Háburu, feleli a kislány. Meghaltak a háborúban, ó, szegények, nahát, sopánkodik a nő. De nini! A kecskék között egy kislány is fekszik. Becsukott szemmel, véres arccal. Ez, ez itt ki?, dadogja. Kizslány háburu, mutat magára a gyerek, aztán a szíve tájékára. Tezs-vér kizslány, magyarázza. A pofátlan döglégy ott dong körülöttük. A kecskére száll, onnan a halott kislányra mászik. Hát ennek már semmi sem szent? Pimasz féreg. A gyerek ezt nem látja, mert szeme fekete bogara, mint egy süllyedő kő a vízben, egyre homályosul. Arca rezzenetlen, csak a szemével sír. Én, kizslány, én kedzske, mondja. A tanárnő látja, hogy ma már nem lesz itt semmilyen nyelvéra.

Két kéz pihen egymás mellett a háztartási csomagolópapíron. A tanárnő a háztartásit házasságinak olvassa. Majdnem összeér a kisujjuk. A nő rácsodálkozik a gyermek hosszú ujjaira, de nemcsak az ujjá hosszú a kislánynak, hanem a körme is. Valószínűtlenül hosszú. Csengetnek. Kilépnek az ajtón. A tanárnő a kecskéket látja, ahogy átbucskáznak a hátukon, és mint a mesében, életre kelnek. Arra gondol, hogy este mégiscsak megkérdezi a férjét arról a bizonyos kecskefarmról.

Mi van, ha mégsem olyan rossz ötlet?

